

פרשת במדבר התשפ"ג

ari.kahn@biu.ac.il

הרב ארי דוד קאהן

1. במדבר פרק א פסוק מז - נד (פרשת במדבר)

(מח) וַיִּדְבֹר ה' אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: (מט) אַךְ אֶת־מִטָּה לֹוִי לֹא תִקְלָד וְאֶת־רֵאשִׁים לֹא תִשָּׂא בְתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (נ) וְאַתָּה הַפְקֵד אֶת־הַלְוִיִּם עַל־מִשְׁכַּן הָעֵדוּת וְעַל כָּל־כְּלָיוֹ וְעַל כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ הִמָּה יִשְׂאוּ אֶת־הַמִּשְׁכָּן וְאֶת־כָּל־כְּלָיוֹ וְהֵם יִשְׁרְתֶהוּ וְסָבִיב לְמִשְׁכַּן יַחְנוּ: (נא) וּבִנְסֹעַ הַמִּשְׁכָּן יוֹרִידוּ אֹתוֹ הַלְוִיִּם וּבַחֲנֹת הַמִּשְׁכָּן יִקִּימוּ אֹתוֹ הַלְוִיִּם וְהָזָר הַקָּרֵב יִנְמַת: (נב) וַיַּחְנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ עַל־מַחֲנֵהוּ וְאִישׁ עַל־דָּגְלוֹ לְצַבֹּאתָם: (נג) וְהַלְוִיִּם יַחְנוּ סָבִיב לְמִשְׁכַּן הָעֵדוּת וְלֹא־יִהְיֶה קֶצֶף עַל־עֵדוּת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְשָׁמְרוּ הַלְוִיִּם אֶת־מִשְׁמַרְת מִשְׁכַּן הָעֵדוּת: (נד) וַיַּעֲשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת־מֹשֶׁה כִּן עָשׂוּ: פ

2. במדבר פרק ד פסוק א - ה (פרשת במדבר)

(א) וַיִּדְבֹר ה' אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר: (ב) נִשְׂא אֶת־רֵאשׁ בְּנֵי קֹהֵת מִתּוֹךְ בְּנֵי לְוִי לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם: (ג) מִבְּנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְנִמְעָלָה וְעַד בְּוָתְמָשִׁים שָׁנָה כָּל־בָּא לְצַבָּא לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה בְּאֵהָל מוֹעֵד: (ד) זֹאת עֲבַדְתָּ בְּנֵי־קֹהֵת בְּאֵהָל מוֹעֵד קֹדֶשׁ הַקְּדוֹשִׁים: (ה) וּבָא אַהֲרֹן וּבְנָיו בְּנִסְעַת הַמַּחֲנֶה וְהוֹרִידוּ אֶת פְּרֻכַת הַמָּסָךְ וְכִסּוּ־בָהּ אֶת אָרְצוֹ הָעֵדוּת:

3. במדבר פרק א פסוק ב - ג (פרשת במדבר)

(ב) שָׂאוּ אֶת־רֵאשׁ כָּל־עֵדוּת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת כָּל־זָכָר לְגִלְגָּלְתָּם: (ג) מִבְּנֵי עֶשְׂרִים שָׁנָה וְנִמְעָלָה כָּל־יֵצֵא צַבָּא בְּיִשְׂרָאֵל תִּפְקְדוּ אֹתָם לְצַבֹּאתָם אֹתָהּ וְאַהֲרֹן:

4. רש"ר הירש במדבר פרק א פסוק ג (פרשת במדבר)

מבן עשרים וגו' כל - יצא צבא בישראל. "צבא" איננו רק חיל מלחמה או שירות מלחמה; אף אין זו ההוראה הראשונה של התיבה (ראה סי' בראשית ב. א.). דבר זה ברור ממקומות שונים; והשווה: "כל - בא לצבא לעשות מלאכה באהל מועד" (להלן ד. ט.) "לצבא צבא לעבד" וגו' (שם ט) - וכן מקומות אחרים שם, שהתיבה מורה בהם על עבודת הלוויים באהל מועד - וכן להלן ח, כד, כה. ברור מכל המקומות האלה, שזו הוראת "צבא": המון הסר למשמעת מפקד כדי לעשות את עבודת הכלל - או עבודה הנעשית על ידי המון זה. וגם כאן אין צורך לומר, שמדובר בשירות מלחמה. אלא "יצא צבא בישראל" הוא כל אדם, המחוייב בשעת הצורך לצאת מחייו הפרטיים כדי להתגייס לעבודת הציבור; הוה אומר: אדם, שהציבור יכול להתחשב בו לצורך ביצוע משימותיו; הרי זה כל זכר מבן עשרים שנה ומעלה. ולפיכך בפרשת הלוויים (להלן פרק ד) לא נאמר "יוצא צבא", אלא "בא לצבא"; שכן כל חיי הלוויים הם קודש לעבודת הכלל:

5. חזקוני במדבר פרק א פסוק ג (פרשת במדבר)

מבן עשרים שנה ומעלה לפי שבאותו זמן ראויים לצאת ולבא בצבא המלחמה ומכאן אמרו רבותינו בן עשרים לרדוף. כל יוצא צבא בישראל להוציא ערב רב.

6. מהרי"ל דיסקין במדבר פרק א פסוק ג (פרשת במדבר)

(ג) מבן עשרים שנה וכו' כל יצא צבא בישראל. ולהלן (פ' מ"ה) כתיב נמי יצא צבא בישראל דקי"ל כל היכא דכתיב בישראל צריך להיות אביו ואמו מישראל, וגם כאן הי' כד, וא"כ זה הבן מצרי אף שהיתה אמו מישראל לא נמנה, ולא הניחוהו לעמוד אהלו אצל דגלו, ע"כ עשה מה שכתוב (בפ' אמור כ"ד) וכמבואר ברש"י שם יעו"י ש.

7. רמב"ם הלכות בית הבחירה פרק ז הלכה יא

שְׁלֹשָׁה מַחֲנוֹת הָיוּ בַּמִּדְבָּר. מַחֲנֵה יִשְׂרָאֵל וְהוּא אַרְבַּע מַחֲנוֹת. וּמַחֲנֵה לְוִיָּה שְׁנָאֵמַר בָּהּ (במדבר א נ) "וְסָבִיב לְמִשְׁכַּן יַחְנוּ". וּמַחֲנֵה שְׁכִינָה וְהוּא מִפְתַּח חֲצַר אֵהָל מוֹעֵד וְלִפְנֵים. וּכְנֻגְדָן לְדוֹרוֹת. מִפְתַּח יְרוּשָׁלַיִם עַד

הר הבית כמחנה ישראל. ומפתח הר הבית עד פתח העזרה שהוא שער ניקנור כמחנה לוי. ומפתח העזרה ולפנים מחנה שכינה. והחיל ועזרת הנשים מעלה יתרה בבית עולמים:

8. פנים יפות במדבר פרק יב פסוק א (פרשת בהעלותך)

וכ"ש כשדיבר ה' בהר סיני דהיה ההר מחנה שכינה

9. אברבנאל פרשת במדבר

ויראה שענין המחנות לא לבד היה מין הנהגה מדינית ראויה והגונה אבל גם כן היתה דוגמת העולם בכללו כי היה מחנה שכינה כנגד עולם המלאכים ומחנה לוי כנגד עולם האמצעי השמימי והיה מחנה ישראל כנגד העולם השפל גם היו דוגמ' מעמד הר סיני הקדוש והנורא כי היו מקיפים את משכן ה' מחנותם לארבעה רוחות והיו מחיצות מחיצות לכך היו שלש מחנות והוא מחנה שכינה והוא מה שהקיפוהו הקלעי' ודוגמתו בבית המקדש כל העזרה משער ניקנור ולפנים שהיו קפ"ז אמות באורך וקל"ה אמות ברוחב וזה היה כנגד ראש ההר. ומחנה לוי שהיה סובב המשכן. ודוגמתו בבית המקדש הר הבית ת"ק אמה על ת"ק אמה וזה היה כנגד המקום שהיו שם בהר סיני אצילי בני ישראל ומחנה ישראל הוא מקום הדגלים ודוגמתו ירושלים לפני מן החומה והוא כנגד תחתית ההר שהיו ישראל חונים ביום מתן תורה. וכמו ששם בכל מקום ומקום מדרגה ומדרגה מאלו היו מחיצות ככה בחניתם במדבר היו כן. כי בצד היותר נבחר והוא לצד מזרח מקום זריחת השמש לנכנס למשכן היו חונים משה אהרן ובניו ובצד דרום שהוא היותר נבחר אחר המזבח שהוא הימין היו בני קהת הנושאי' כלי המשכן למעלתם מפני היותם בית אב לאהרן הכהן. ובמערב שהיא מקום השכינה היו בני גרשום כי גם הוא היה לו מעלה להיותו בכור לוי ושהיה נושא היריעות שהם לאוהל על המשכן.

10. שמות פרק יט פסוק יב - כה (פרשת יתרו)

(יב) והגבלת את העם סביב לאמר השמרו לכם עלות בקר ונגע בקצהו פל הנגע בקר מות יומת: (יג) לא תגוע בו ד פייסקול ויסקל או ירה ירה אם בנהמה אם איש לא יחיה במשך היכל המה יעלו בקר: (יד) ויגד משה מוהקרה אל העם ויקדש את העם ויכבסו שמלתם: (טו) ויאמר אל העם הניו נכנים לשלש ימים אל תגשו אל אשה: (טז) ויהי ביום השלישי בקרת הבקר ויהי קלת וברקים וענן כבד על הקר וקל שפר חזק מאד ויחברד פל העם אשר במחנה: (יז) ויוצא משה את העם לקראת האלהים מוהמחנה ויתנצבו בתחתית הקר: (יח) וקר סיני עשן כלו מפני אשר יגד עליו ה' באש ויעל עשנו כעשן הכבשן ויחברד פל הקר מאד: (יט) ויהי קול השפר הולך ותזק מאד משה ידבר והאלהים יענו בקול: ששי (כ) ויגד ה' על הקר סיני אל ראש הקר ויקרא ה' למשה אל ראש הקר ויעל משה: (כא) ויאמר ה' אל משה רד העד בעם פו יקרו אל ה' לראות ונפל מפניו רב: (כב) וגם הכהנים הנגשים אל ה' יתקדשו פו יפרץ בקה ה': (כג) ויאמר משה אל ה' לא יוכל העם לעלת אל הקר סיני פו אתה העלתה פנו לאמר הגבל את הקר וקדשתו: (כד) ויאמר אליו ה' לך רד ועלית אתה ואהרן עמך והכהנים והעם אל יקרו אל עלת אל ה' פו יפרצו: (כה) ויגד משה אל העם ויאמר אלהם: ס

11. שמות פרק כד פסוק א - יח (פרשת משפטים)

(א) ואל משה אמר עלה אל ה' אתה ואהרן נדב ואביהוא ושבעים מזקני ישראל והשתחויתם מרחק: (ב) ונגש משה לבדו אל ה' והם לא יגשו והעם לא יעלו עמו: (ג) ויבא משה ויספר לעם את פל דברי ה' ואת פל המשפטים ויען פל העם קול אחד ויאמרו פל הדברים אשר דבר ה' נעשה: (ד) ויכתב משה את פל דברי ה' וישפם בפקר ויכו מזבח תחת הקר ושתים עשרה מצבה לשנים עשר שבטי ישראל: (ה) וישלח את נערי בני ישראל ויעלו עלת ויזבחו זבחים שלמים לה' פרים: (ו) ויקח משה חצי הדם וישם באגנת ויחצי הדם וירק על המזבח: ... (ט) ויעל משה ואהרן נדב ואביהוא ושבעים מזקני ישראל: (י) ויראו את אלהי ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטהר: (יא) ואל אצילי בני ישראל לא שלח ידו ויחזו את האלהים ויאכלו וישתו: ס ... (יג) ויקם משה ויהושע משרתו ויעל משה

אֶל־הַקָּהָל הָאֵלֶּהֶם: (יד) וְאֶל־הַזִּקְנִים אָמַר שְׁבוּ־לָנוּ בְּזֶה עַד אֲשֶׁר־נָשׁוּב אֲלֵיכֶם וְהָיָה אֶהְרֶן וְחֹרֶן עִמָּכֶם מִיִּבְעַל דְּבָרִים יִגַּשׁ אֲלֵהֶם: ... (טז) וַיִּשְׁפֹּן כְּבוֹד־ה' עַל־הַקָּהָל סִינִי וַיִּכְסְהוּ הָעָנָן שָׁשֶׁת יָמִים וַיִּקְרָא אֶל־מֹשֶׁה בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי מִתּוֹךְ הָעָנָן: (יז) וּמֵרָאֵה כְּבוֹד ה' פָּאֵשׁ אֲכַלֶּת בְּרֹאשׁ הַקָּהָל לְעֵינַי בְּגַי יִשְׂרָאֵל: (יח) וַיָּבֹא מֹשֶׁה בְּתוֹךְ הָעָנָן וַיַּעַל אֶל־הַקָּהָל וַיְהִי מֹשֶׁה בְּהָר אֲרֻבָּעִים יוֹם וְאֲרֻבָּעִים לַיְלָה: פ
12. כלי יקר במדבר פרק א (פרשת במדבר)

פסוק א - וידבר ה' אל משה במדבר סיני באוהל מועד לאמר... ומה שנקט באוהל מועד להודיע טעם למספר זה והוא לפי שבא להשרות שכינתו בתוכם, לשון להשרות מורה על העמדת השכינה דירת קבע שמה ואין דירת קבע בפחות משלושים יום, על כן באחד בניסן הוקם המשכן ובו ביום ירדה השכינה לתוך אוהל מועד ואחר שלושים יום שנראה שעשה לו ה' מדור בתחתונים דירת קבע, מנאם באחד באייר ולא מנאם תיכף באחד ניסן כי עדיין לא החזיק במדור זה: ונראה לי ליתן טעם למנין זה בזמן השראת השכינה, לפי שאמרו חז"ל (יבמות סג ב) אין הקדוש ברוך הוא משרה שכינתו על ישראל בפחות מן עשרים ושנים אלף שנאמר (במדבר י לו) ובנחה יאמר שובה ה' רבבות אלפי ישראל. וטעמו של דבר להשוות מלכותו יתברך בארעא כעין מלכותא דרקיעא כמו שאמרו חז"ל (תנחומא וישלח ב) בשעה שנגלה הקדוש ברוך הוא על ישראל בהר סיני ירדו עמו עשרים ושנים אלף מרכבות של מלאכי השרת, שנאמר (תהלים סח יח) רכב אלהים רבותים אלפי שנאן ה' במ. רצה לומר כשיש מספר זה אז ה' במ השכינה שרויה במ, וכן מצינו במחנה לויים שנקראו מחנה שכינה שהיו עשרים ושנים אלף (במדבר ג לט), על כן הוצרך למנות גם את ישראל לידע אם יש בהם כחשבון הזה שראוין להשראת השכינה בכל שבט ושבת. והוצרכו ישראל למנין ששים ריבוא דוקא לא פחות, לפי שכתב רבינו בחיי בפרשה זו (ב ב) שבכל מקום שהשכינה מצויה שם תמצא ארבע מחנות שכינה. ובספר הפרדס שער פרטי השמות פרק שני דף קי"ח כתב שיש עשרים ושמונה מחנות שכינה. ומהיכן למד לומר כן אומר אני שלמד זה מן מספר זה שבא על ידי השראת השכינה בהיקף שבעה עננים ותוכו רצוף אהבה במחנה לוייה, ובכל ענן וענן היה כבוד ה' ובכל מקום שכבוד ה' מצוי בו אין שם פחות מן ארבע מחנות שכינה שבכל מחנה ומחנה עשרים ושנים אלף נמצא בשבעה עננים עשרים ושמונה מחנות בכל ענן ארבע מחנות, צא וחשוב עשרים ושמונה פעמים עשרים ושנים תמצא שש מאות אלף ועוד שש עשרה אלף כך היו ישראל שש מאות ושלושה אלף והלויים עשרים ושנים אלף סך הכל שש מאות עשרים וחמשה אלף, כי בכל מאה אלף יש ארבע פעמים עשרים ושנים אלף ונשארו שנים עשר אלף נמצא עשרים וארבע מחנות בסך שש מאות אלפים. עוד עשה מן שש פעמים שנים עשר אלף שלוש מחנות ישארו תשעת אלפים והלויים עשרים ושנים אלף סך הכל עשרים ושמונה מחנות, ואף על פי שיש כאן מותרות תשעת אלפים מכל מקום אין לצמצם בתחתונים כי המיתה מכלה בהם ושמה לא יתמלא המספר מן הפחותים מן עשרים כל כך מהרה: והלויים נמנו מבין חודש כי למוד אותו שבת להיות נמנה מבטן, כמו שנאמר בירמיה הכהן (א ה) ובטרם תצא מרחם הקדשתיך, ועל כן הענין מוכרח שבכל המספרים לא היו ישראל פחות מן שש מאות אלף חוץ מן הלויים. אף על פי שבמספר ראשון היו שש מאות אלף עם הלויים ולא היו עשרים ושמונה מחנות בתחתונים להיקף שבעה עננים, מכל מקום עדיין לא בא הקדוש ברוך הוא להשרות שכינתו בתחתונים לעשות לו מדור של קבע בתחתונים ועכשיו בא' באייר שבתלתין יומין הוי חזקה כי תהיה דירתו קבע ובא אלהים וכל קדושים עמו לקבוע דירה בתחתונים כתפארת אדם לשבת בית (ישעיה מד יג), מאז הוצרך למנותם להודיע שהם צריכין להיות כמספר זה כדי למלאות עשרים ושמונה מחנות של עשרים ושנים אלף באותו זמן אשר הושיב ה' שכינתו ישיבה של קבע באוהל מועד לכך נאמר כאן באוהל מועד. וזה פירוש יקר ומתישב על אופנו במספר שש מאות אלף אשר בו יצאו רוב המפרשים ללקוט טעם מספיק ולא מצאו:

פסוק ג - מבן עשרים שנה ומעלה וגו'. **אם מספר זה היה בעבור השראת השכינה למה אמר כל יוצא צבא**, מה ענין יוצא צבא להשראת השכינה. ולפי מה שפירשתי למעלה שהיה צורך מספר זה לידע אם יש שם עשרים ושנים אלף לכל מחנה שכינה מן עשרים ושמונה מחנות כדי שיהיו דוגמת צבאות של מעלה שפיר קאמר כל יוצא צבא והוא הראוי להיות כאחד מצבא המרום, כדאיתא במדרש (שמות רבה טו ו) שישראל נקראו צבאות שנאמר (שמות יב מא) יצאו כל צבאות ה' כדרך שהמלאכים נקראו צבאות שנאמר (ישעיה לז טז) ה' צבאות אלהי ישראל יושב הכרובים: ופשוטו הוא שיוצא צבא היינו למלחמה, כי אילו לא חטאו במרגלים היו נכנסין לארץ מיד, ואף על פי שלפעמים יש בן חיל בפחות מעשרים שנה מכל מקום לא בגבורת איש יחפוץ ה', כי אם בזכותא תליא מילתא, וכל בן עשרים מצד היותו בר עונשין בבית דין של מעלה אז ביותר הוא מדקדק במעשיו ומסתמא יש לו אז יותר זכויות שיגינו בעדו במלחמה, שהרי הכהן מכריז מי האיש הירא מעבירות שבידו ילך וישוב לביתו וכל פחות מבן עשרים מסתמא אינו מדקדק כל כך במעשיו ואין לו כל כך זכויות שיכריעו על חובותיו:

13. ערבי נחל דברים שבת שובה - דרוש ז

ואמנם בישוב קושיא זו אומר אני עם מה שנודע שהקשו בכתבים תקמט) אהא דאמרו רז"ל **אין השכינה שורה בחוץ לארץ, והרי לא היה השראת שכינה בעולם כמו במעמד הר סיני, וזה היה במדבר בחוץ לארץ. ותירצו כי מחמת שרצה ה' לגלות אז שכינתו נעקר ארץ ישראל ממקומה ובא למקום מחנה ישראל, ולזה סבבום העננים, כי הם היו גבולי ארץ ישראל, שמחוץ לעננים היה חוץ לארץ ובקרב מחנה ישראל שכן ה' ושם היה ארץ ישראל, ועיין מה שכתבנו מזה בפרשת שלח לך (דרוש א). ונודע (זח"ב קצא ב) כי הערב רב היו מחוץ לענן.**

14. Rabbi Joseph Soloveitchik

The central theme and halacha described in Bamidbar is the setup of the various camps and degrees of separation based on Kedusha. The various camps can be viewed as concentric circles with the Machane Shechina which included the Mishkan and the Holy of Holies at the center and the Machane Leviim surrounding the Mishkan and the Machane Yisrael surrounding the Machane Leviim.

The Rambam (Hilchot Beit Habechira 7:11) describes the 3 camps in the desert as the blueprint to be used when establishing the environment around the Beit Hamikdash, past and future (Uknegdan L'dorot). He mentions the Machane Shechina which includes the Mikdash and the Holy of Holies, Machane Leviya which includes the the Temple mount area and the Machane Yisrael which includes the rest of the City of Jerusalem.

The Rav explained the Rambam as emphasizing the concept of Machane as it relates to L'dorot. Yerushalayim is not only a city like other cities, it also has the special status and Kedusha of Machane Yisrael, just like the Machane Yisrael had in the desert. The same is true for the Har Habayis as being a continuation of the Kedushat Machane Leviya and the Mikdash itself as the continuation of the Kedushat Machane Shechina. It is the aspect of Machane that defines and establishes the Kedusha of these 3 places. Without the perpetuity of the concept of Machane there would be no Kedushat Mikdash.

The Rav derived this from the language used by the Rambam, for example the Rambam does not say that Yerushalayim has similar sanctification to that of Machane Yisrael in the desert. Instead he says that the Machane concept is perpetual. The Rav explained the concept of perpetual Machane. The central Machane, Machane Shechina was the source of Kedusha which emanated to the surrounding Machanot. The Machane Leviya was closest to the Machane Shechina, hence its level of Kedusha was greater than Machane Yisrael, which was further removed.

These virtual Machanot extended to the Beit Hamikdash. The Beit Hamikdash itself, including the Holy of Holies and the sanctuary, was the virtual Machane Shechina. The Har Habayit, including the courtyard of the Mikdash was the virtual Machane Leviya. Yerushalayim was the virtual Machane Yisrael. The Kedushat Yerushalayim derived from its role as a Machane in the context of Kedushat Mikdash, not because it was a city in Eretz Yisrael. In all cases the theme of Kedusha Machanot was that the closer the Machane was to the center, Hashraas Shechina, the greater its level of Kedusha.

This main focus of Parashat Bamidbar is the description of the various levels of Kedusha for the different Machanot. What is the connection of the Parasha to Shavuot? The Rav explained that Mount Sinai at the time of Kabbalat Hatorah had the status of Mikdash. It was the first Mikdash for Bnay Yisrael. There were 3 distinct levels of permission that applied to approaching Mount Sinai: at the center, on the top of the mountain, was Hashem and Moshe (Machane Shechina). The second Machane included Aharon and the 70 elders (Machane Leviya). The third Machane consisted of the rest of Bnay Yisrael who remained below, surrounding the mountain (Machane Yisrael). Before we can understand and appreciate Kabbalat Hatorah, we have to understand the concept of Kedushat Mikdash, that it consists of 3 Machanot or Mechitzos, where the members of each group were restricted from entering the next higher level Machane (level of Kedusha). That is why Hashem emphasized that Moshe should clearly demarcate the boundaries of the Mountain, to ensure that the people do not breach their Machane, their level of Kedusha. Parashat Bamidbar explains the various degrees of Kedushat Machanot and is therefore read before Shavuot.

The Rav added an additional connection between the Mikdash and the Kedushat Machanot. The Gemara raises the question if the Mishkan was taken apart in order to travel (i.e. there was no Mikdash extant while they traveled in the desert) how was the Kedusha of the Lechem Hapanim maintained (i.e. without a Mikdash how could there be Lechem Hapanim)? The Gemara

answers that the Kedushat Mikdash remained in effect even though it was taken apart while they traveled. The entire entourage that included the 4 groups of Bnay Yisrael surrounding the Machane Leviya and the (disassembled) Machane Shechina retained their respective status of Kedushat Machane. The Kedusha was not dependent on the Mikdash being stationary. This was different than the Kedushat Beit Hamikdash, which has a Kedushat Makom associated with a specific location.

This concept of a "transient Mikdash" with no fixed place described in Parashat Bamidbar has been fundamental to the ability of the Jew to survive in Galut for so many years without a functional Beit Hamikdash. Even though we no longer have the Kedushat Mechitza of a Beit Hamikdash that we can see and enter, the Jew has never lost the Mikdash from the standpoint of Kedushat Machane. The notion of a "traveling Beit Hamikdash", a Machane, has accompanied us from place to place throughout our history.

The Bris Avot obligated Bnay Yisrael to keep the Mitzvot of Hashem in return for being given Eretz Yisrael. The Brit at Mount Sinai was different in that it had no dependency on Eretz Yisrael. The Jew accepted the Torah at Mount Sinai to keep the Mitzvot of Hashem no matter where he may be.

Hashem said to Bnay Yisrael that they shall be a kingdom of Priests and a holy nation for everything belongs to Hashem. The Kedushat Machane can be found anywhere the Jew may find himself:

"Vatem Tihyu Li Mamlechet Kohanim Vgoy Kadosh... Ki Li Kal Haaretz".

רשימות שעורים (רי"ד סולובייצ'יק) מסכת יבמות דף ז עמוד ב

תוס' ד"ה וראה. בדין קדושת שלש מחנות שבירושלים ובמדבר כתב הרמב"ם (פ"ז מהל' בית הבחירה הלי"א) וז"ל שלש מחנות היו במדבר, מחנה ישראל והוא ארבע מחנות, ומחנה לוייה שנא' בה וסביב למשכן יחנו, ומחנה שכינה והוא מפתח חצר אהל מועד ולפנים. וכנגדן לדורות מפתח ירושלים עד הר הבית כמחנה ישראל, ומפתח הר הבית עד פתח העזרה שהוא שער ניקנור כמחנה לוייה, ומפתח העזרה ולפנים מחנה שכינה וכו' עכ"ל. ויש לדקדק בלשונו במה דהרמב"ם השתמש בכ"ף הדמיון וכתב "כמחנה ישראל" ו"כמחנה לוייה" בתיאורו את שתי המחנות האלו שבמקדש, ואילו את "מחנה שכינה" שבמקדש כתב בלי כ"ף הדמיון, ושינוי זה צ"ב. ונראה דשאני המחנות שבמדבר מהמחנות שבדורות, כי לא מצינו שהיו מחיצות במחנות שבמדבר, ואעפ"כ חלו דין מחנות ע"י עצם חניית שבטי ישראל והלויים לדגליהם. אך שאני מחנות ישראל ולוייה לדורות דחסרה בהן חניית שבטי ישראל ולויים לדגליהם בתוך מחנותם כמדבר, אלא שמהוים מחנות ישראל ולוייה משום שנתקדשו בקדושות מחנות ע"י קידוש מחיצות. ומפני כן במחנות לוייה וישראל שבירושלים השתמש הרמב"ם בכ"ף הדמיון. משא"כ בנוגע למחנה השכינה שבמקדש, משום דאף מחנה השכינה שבמדבר נתקדש ע"י המחיצות של חצר המשכן כמו שנתקדש מחנה השכינה לדורות ע"י מחיצות העזרה, ולפיכך כתב הרמב"ם "מחנה שכינה" סתם בלי להשתמש בכ"ף הדמיון, משום דאותו דבר קידש את שניהם, דהיינו מחיצות.